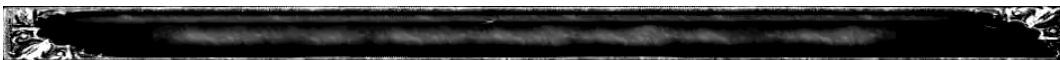

Zájezdní hostinec U Kamenné štoudve

Zájezdní hostinec U Kamenné štoudve, poslední zastávka na cestě do údolí. Bývalou těžařskou kolonii dělilo od hostince už jen pár dní cesty skrze okolní lesy. V opačném směru by se pocestní dostali k několika statkům, a nakonec až k chloubě celé pevniny – královskému městu Khorinis.

Před hostincem postával muž neurčitého věku s pěstěným knírem a delší bradkou, a krátil si čas vyfukováním kroužků dýmu, jejichž původ šlo vystopovat k dřevěné fajfce v jeho pravé ruce. Tu ho však zaujalo něco jiného. Přesněji řečeno někdo jiný. Směrem od údolí se blížila osoba v otrhaném oblečení.

„Snad jste si spletl cestu, pane!“ zavolal muž s dýmkou, hostinský.

„Prosím?“

„Snad jste si spletl cestu, pane...“

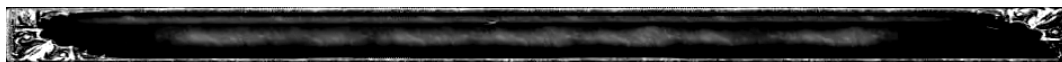
„Gilbert,“ doplnil příchozí své jméno.

„...pane Gilbert. V posledních dnech se lidé ženou spíše opačným směrem. Skřeti už jsou prý za humny,“ vybafnul hostinský obláček dýmu směrem od příchozího, jako by jím chtěl naznačit, kde ta humna jsou, „a čím dál víc lidí si myslí, že údolí skýtá větší bezpečí než děravé městské hradby.“

Když z Gilbertovy tváře nemizel nechápavý výraz, mávl hostinský rukou. „Ale to můžeme probrat potom, až se trochu osvěžíte. Pojd'te se ohřát,“ lehce nakrčil nos, „a také vykoupat.“

O pár chvil později již ležel Gilbert ponořen v dubové kádi. Voda se postupně zbarvovala, jak z něj opadávala tíha posledních dnů. Zavřel oči, a znova stál v ústí jeskyně, která mu dříve byla domovem. Nejprve spatřil záblesky na obloze. Pak se začala otřásat země. A nakonec se zřítil strop. Když přišel Gilbert k sobě, bariéra byla pryč. Nepřirozené ticho všude kolem. Přece však slyšel ten hlas. Odněkud zdáli. Z podzemí? Nebylo mu rozumět. Něco mu našeptával? Cítil jen, že musí uprchnout.

Ze vzpomínek ho vytrhla jakási žena. Vlastně spíše ještě dívka. „Mám ti přinést čisté oblečení.“ Gilbert poděkoval a počkal, až odejde. Nechtěl, aby ho v takovém stavu kdokoliv viděl. S neklidem pak při oblékání pozoroval své vlastní tělo, pokryté šrámy a vředy. Nezdravě zabarvené a cizí. Ale oblečení to skryje. Hlavně, že už je pryč z dosahu toho hlasu.

V zájezdním hostinci U Kamenné štoudve nebylo příliš rušno. Hostinský zpoza pultu s nevěřicným výrazem pozoroval onu světlou dívku, která se podle všeho snažila zametat, ale vypadala u toho spíše jako goblin tančící při námluvách; pár zpustlých mužů – uprchlíků z kolonie – živě diskutovalo nad pivem u jednoho ze stolů; v rohu místnosti pak seděl mladík v kožené zbroji, který si spodním rtem nervózně kontroloval stav porostu pod nosem, a urputně se snažil nedívat se na dívku – zdálo se, že aspoň na něj tanec s koštětem účinkuje. A ze zadní místnosti...

„Ah, pan Gilbert! Hned vypadáte o něco lépe,“ zavolal na něj hostinský konejšivým tónem, „posad'te se, prosím, přinesu vám něco k jídlu.“

Zatímco se pustil do polévky, dozvídal se Gilbert od Ericha – jak se hostinský představil – o nedávných událostech. Když magická bariéra padla, vyvalilo se do okolí množství uprchlíků. Záhy však začali proudit zpět. Zvěsti o blížících se skřetech. Údajně byli již spatřeni v blízkosti města. Rhobar II. se delší dobu neukázal na veřejnosti, což vedlo k různým spekulacím. Podle některých se zabarikádoval v paláci, podle jiných je prý mrtvý a jeho rádci se to snaží utajit. Další pro změnu věřili, že s dvorními mágy plánuje co nevidět vztyčit ochrannou magickou bariéru nad městem. Momentálně se však nad městem vznášela leda krize – obyvatelé se snažili opevnit svá obydlí; kdo mohl, přiložil ruku k dílu s opravou vnějších hradeb poničených zemětřesením – na to byli i uprchlíci dobří. Nějaké to přístřeší se pro ně také našlo. Pochopitelně jen v chudších čtvrtích.

Stále větší množství lidí se tak raději stahovalo do údolí. Úzký průsmyk představoval strategicky výhodné místo k obraně, což v jejich očích představovalo lepší šance na přežití než město s absentujícím vládcem. Vynořily se též zvěsti o krvavé rudě,

kteřá měla mít ještě větší magickou moc než ta, jež se těžila běžně. Zoufalí lidé se holt upnou i k pošetilým nadějím.

„A co vy?“ zajímal se Gilbert, „nehodláte se taky ukrýt v údolí či ve městě?“

„Tuhle hospodu založil můj děd, po něm ji převzal můj otec, a teď ji vlastním já. Nemám v plánu se otočit zády k jejich dědictví. Kdo ví, třeba skřeti nejsou až takoví barbaři a zachutná jim moje pálenka,“ uchechtnul se Erich, „každopádně nemíním opustit svůj rodný kraj jenom proto, abych si zachránil kůži. Mám svoji čest a raději padnu při obraně toho, co mi patří. A do té doby? Do té doby je tu vítaný každý dobrý chlap, který přiloží ruku k dílu.“

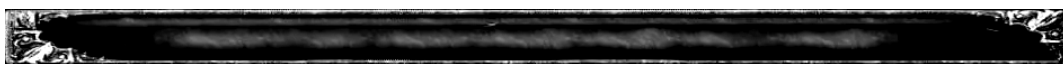
„Určitě vám nebudu na obtíž,“ ujistil ho Gilbert, „taky můžu zaplatit, přinesl jsem si z kolonie nějakou rudu.“

„Tu si klidně nechte,“ mávl Erich rukou, „pokud nám z ní nevykováte zbraně, je bezcenná. Leda že byste ji po skřetech zkusil házet. Každopádně byste se měl taky trochu prospat, v tomhle stavu nám nebudete nic platný... jděte po schodech nahoru, prostřední pokoj je volný.“

Zvláštní chlapík, pomyslel si Gilbert, ale konečně mám opravdovou střechu nad hlavou. Po jak dlouhé době? Musím si promyslet, co dál.

Jenže než stihl cokoliv promyslet, přemohl jej spánek.

Architektura chrámu působila prastarým a nelidským dojmem. Cítil přítomnost jakéhosi stvoření, groteskní důlní červ větší než všichni, na které narazil ve Starém dole. Měl nejasný dojem, že to jeho hlas slyšel v údolí. Ale důlní červi přece... Gilbert se s trhnutím probudil. Cítil, že má horečku.

Do zájezdního hostince U Kamenné štoudve přibyli dva lidé v lehkých loveckých zbrojích. Šlachovití světlovlasí muži, jeden jako druhý. I plnovousy měli navlas stejné. Od pádu bariéry se v hostinci zastavovali často. Dávali pozor, aby uprchlíci nekradli, skřeti se nevkradli, a občas připadli na nějaký ten úlovek.

„Vida, Jorn a Bjorn,“ přivítal je Erich, „copak to nesete?“

„Jen obří krysu,“ zamračil se Jorn či Bjorn a demonstrativně zamával ohlodaným zvířetem, „museli jsme se o ni porvat s agresivním mrchožroutem.“

„Klidně to řekni napřímo – to přece nebyl žádný obyčejný mrchožrout,“ ohradil se Bjorn či Jorn, „sám jsi viděl tu zvláštní barvu a výrůstky, co měl na těle.“

„No jo, máš pravdu,“ povzdechl si ten druhý, „na zdravé zvíře poslední dobou skoro nenarazíš. To nebude jen tak. Snad možná skřeti? Prý mají mocné šamany.“

„Zvěř se stahuje směrem od údolí, zatímco trestanci mají naspěch, aby se tam zase vrátili. Podivná situace.“

Erich se do toho vložil: „Náhodou, poslední člověk, který se tu objevil, přišel z kolonie. Ještě nahoře vyspává.“

Bratři se na sebe významně podívali. Jak ten spáček vypadá? Není to snad ukecaný chlapík s culíkem a ironickým úsměvem?

„Ten, jak mu nemůžete přijít na jméno? Bohužel. Culík sice má, ale moc toho nenamluvil. Popravdě vypadal poněkud nemocně.“

„Sakra,“ zakleli bratři, „přece nám nemůže proklouznout. Takový člověk nemá co dělat na svobodě.“

Pravda, tenhle chlápek se sice neobjevil, ale poslední dobou je tady přeci jen dost živo, uvažoval Erich, zatímco vyklepával dýmku. Jako by něco viselo ve vzduchu, a obláčky kouře to nejsou. Začalo to před týdnem, když kolem projela s volským povozem ta skupina dobrodruhů. Nebyli příliš sdílní, jen si pronajali pár pokojů, ani zásoby nechtěli doplnit. Povoz nezůstal na jedinou chvíli nestřežený. Co asi tak mohli vézt do bývalého vězení? A především, kde přišli – všichni do jednoho – k vzácným zbraním z magické rudy? Nad ránem se výprava vytratila. No a po pár dnech se jeden z nich vrátil, tamten v rohu, co nemá dost slušnosti oholit si tu věc nad horním rtem. Ale aspoň je ochotný stát na stráži.

Potom tadyhle Jorn s Bjornem přišli s prazvláštním úlovkem. Slečinka byla sama v lese, oblečení celé potřhané, ale odhodlaný výraz v pěkné tvářičce. Prý se musí za každou cenu dostat do města. Odkud asi utekla? Z nějakého statku sotva, vždyť si koštětem málem vyrazila ty svoje bělostné zoubky. Že by zatoulaná měšťanka, které

nevyšlo dostaveníčko? Takhle daleko od města? Může být ráda, že na ni nečekal chlupatý ženich se sekyrou v ruce místo květin... No, a teď tu máme tohohle Gilberta. Co s ním vlastně je?

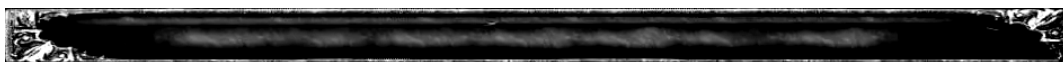
„Hej, ty,“ zavolal na dívku, „běž zkontrolovat toho spáče nahoře, ať jsi taky trochu užitečná.“ Na zlomek vteřiny se jí ve tváři zableskl hněv, ale beze slova se vydala po schodech. Gilberta našla blouznit v horečkách.

„To si říkáš ženská?! Snad se o něj dokážeš postarat, ne?“

Prostě mu řekne – kroutil Erich hlavou – že člověk v pokoji je nemocný, a ani ji nenapadne něco udělat, jen to tak řekne, a blbě tu stojí. Ty ženské z města nestojí za nic...

„J-já to udělám,“ ozval se knírek z rohu místnosti. Hostinský pokrčil rameny, koneckonců na tom nezáleží, hlavně ať je o nemocného postaráno. Pro slečinku se jistě najde jiný úkol.

Aspoň někdo se tady ještě dokáže chovat jako gentleman, durdila se dívka. Co si ten chlap o sobě myslí, copak si nedokáže najmout služku jako normální člověk?! Ten hoch by ostatně snad ušel, ale nechápu, proč si pěstuje tu groteskní věc... No, to je stejně jedno, já mám svého Arvida. Snad na mě nebude naštvaný, že jsem se dlouho neozvala. Odjeli jsme tak narychlo... Otec by to jistě neschvaloval, ale ten teď ve městě není. Jak se tam ale dostanu já? Třeba mi pomůžou ti lovci. Už mě koneckonců zachránili od těch odporných zvířat v lese, tak prokázali, že jsou co k čemu.

Gilbert stále ležel v posteli. Nevypadal vůbec zdravě. Jeho kůže měla nazelenalou barvu a tělo pokrývaly vředy. Bylo to s ním tak zlé už předchozího večera?

„Innosův hněve, co se vám stalo?!“ vylétlo z mladíka bezděky.

„Bloudil jsem chrámem. Vlastně ne, chrámem ne, lesem. Podivný hlas. Skřeti se blíží. Pořád ho slyším! Musím pryč! Ještě dál!“

Ano, pryč, to rozhodně sedí, otřásl se mládenec. Ještě tak, abych se nakazil... Ale měl bych mu aspoň nějak pomoci. Z Gilberta již kloudného slova téměř nedostal, ale aspoň mu přiložil obklad na horoucí čelo a na stolku mu nechal vodu a trochu jídla. Taky

nějakou travu z bažin, o kterou si mezi svým blouzněním řekl. Jeden z bývalých trestanců dole měl posledních pár kusů.

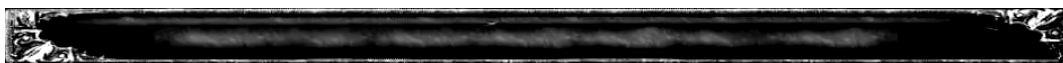
Později stál mladík na hlídce před hostincem a rozvažoval. Už jsme mohli být na cestě za ostatními, a pak – do horské pevnosti, do bezpečí. Zvědové hlásili, že je dobře chráněná okolní krajinou. A zcela opuštěná! No a já tady jako pitomec váhám, protože jsem z ní celý pryč. Tedy, ne z té pevnosti, ale z ní. Ach, kdyby mě poznala, bylo by to jednodušší. Ale z toho povozu pochopitelně ani nevykoukla, nemůže vědět, že patřím mezi doprovod. Ještě tak aby si myslela, že ji chci unést, když ji oslovím.

Uvnitř hostince panovala družná nálada. Jeden z bývalých trestanců právě dokončoval nějakou veselou příhodu. „No a pak jsme tam tomu pitomci prostě vybourali druhé dveře. To jste měli vidět, jak zuřil! Málem mu praskla cévka pokaždé, když někdo tou chatrčí prošel!“ zalykal se smíchem, „No jo, nebylo to tam zas tak zlé. Zvláště, když jste měli dostatek rudy, abyste platili strážím za ochranu.“

„Mám tady ještě rýžovou pálenku, poslední z kolonie,“ nabídl k dobru další z místních, „to u nás v Novém táboře to taky nebylo špatný. Každý den tahle pálenka, mrchožroutí stehýnka, vcelku klidnej život. Jeden by si až řek', že jsme si kapku pohoršili. Kdo sakra vůbec ví, proč ta bariéra padla? Jestli z toho náhodou nesmrdí nějaký průser...“

„Ale prosimtě, v kolonii bychom se pomlátili na potkání, žádné kamarádčkování mezi tábory. Takhle si aspoň můžeme společně připít.“

A tak taky učinili. Erich si vychutnával hřejivý pocit tabáku na jazyku a usmíval se. Poslední oáza klidu v tomhle podivném a nevyzpytatelném světě.

Z horního patra zájezdního hostince U Kamenné štoudve se ozval výkřik. Mladík střelhbítě přiběhl dovnitř. Akorát ve chvíli, kdy se dívka řítila po schodech dolů. V patách jí byl... bylo mokvajícím stvořením s prázdným pohledem. S nelidským křikem se vrhlo na ležící nešťastníci. Jeho spáry – neboť již nepřipomínaly lidské ruce – se jí sáply po hrdle. Ve vzduchu se zablýsknul meč z magické rudy. To, co dříve bývalo Gilbertem, se skácelo k zemi. Země se otřásla jako při pádu bariéry.

„Nestalo se vám nic, vaše výsosti?“ zeptal se muž na správném konci meče, když pomáhal dívce vstát. Tváří v tvář nepříteli byla jeho ostýchavost ta tam.

„Z-zrovna jsem šla do svého pokoje. Prošla jsem kolem dveří toho... toho... a on... ono...“ princezna propukla v pláč.

„Nemáme času nazbyt, musíme zmizet, než...“

Než se stane ještě něco horšího, jistě chtěl dokončit mladý voják, který bohužel již nehlídkoval před hostincem. Stačil malý okamžik nepozornosti, malý okamžik zaujetí něčím jiným...

„KRUSHAK AR NAVARROK! ORAG SHAKAR SHA WARMA!“

Uprchlíci z kolonie byli první na ráně.

Tak už je to tady, pomyslel si Erich. Vytáhl z police lahev vína, kterou objevil v pokoji po té podivné výpravě. Královská pečeť. No, koneckonců to dává smysl. Otevřel ji, mocně si přihnul, a podal Jornovi či Bjornovi. Ta je na kuráž. Zpod pultu pak vytasil mohutnou kuši. A ta je na skřety.

Daleko od zájezdního hostince U Kamenné štoudve, ve věži hluboko uprostřed skřetího území v bývalé kolonii, právě dopadlo na zem několik zaprášených svazků. Zemětřesení. Nekromant se pousmál. Na tento okamžik čekal. Poslední z kolonie, první nakažen. Spáček zahájil partii. Teď je řada na mě. Nadešel čas povolat starého známého. Je slabý a mnohé zapomněl, ale je naživu.